

[Stegger Nielsen.]

vinsen, medens der ofres 5 000 Kr. pr. Gang paa Forestillinger i Hovedstaden. Med en saadan Forskel er det ikke vanskeligt at se, at der ikke her er taget særligt Hensyn til Provinsen.

I denne Forbindelse er der et andet Forhold, som er afgørende for mit Parti, nemlig Teatrets Stilling til Hovedstadskommunerne. Det hedder i Lovforslaget, at der ved Aftale med interesserede Kommunalbestyrelser kan træffes en Ordning, hvorefter der med kommunal Støtte aabnes Adgang til Teatret til nedsatte Priser navnlig for den skolesøgende Ungdom, og det fremgaar af Bemærkningerne, at en saadan Aftale er truffet med København, Frederiksberg og Gentofte, hvorefter disse Kommuner yder 100 000 Kr. aarlig til Teatret mod, at dette overlader dem 50 000 Billetter. Kommunerne betaler altsaa 2 Kr. pr. Billet, medens Indehaveren af den selv skal betale 50 Øre til Teatrets Kasse. Dette Resultat af Forhandlingerne med Hovedstadskommunerne maa jeg finde er meget magert. I 1922 — det vil jeg gerne minde om i denne Forbindelse — stod den samlede Rigsdag faktisk paa det Standpunkt, at Hovedstadskommunerne, derunder i første Linie København, skulde bære en betydelig Del af Teatrets Underskud. Betænkningen fra Spareudvalget af 1922 er underskrevet med Navne fra alle politiske Partier, men jeg finder, at det er for lidt, man har naaet her, et Tilsagn om 100 000 Kr., for hvilket Beløb der endda ydes 50 000 Billetter. Det er ikke det, man forstaar ved Tilskud. Ved Tilskud forstaar man en direkte Støtte uden Vederlag — saaledes forstaar jeg det i alt Fald —, og det kan i ikke ringe Grad blive en tvivlsom Forretning for Det kongelige Teater; hvis det kunde afsætte Billetterne til ordinær Pris, undrages der Teatrets Indtægtsside et ikke ringe Beløb.

Jeg finder, at det er noget mærkeligt med denne Radioafgift i Forhold til den Stilling, man tager over for Hovedstadskommunerne. Lytterne paalægger man en Afgift paa 325 000 Kr. uden noget Vederlag; skulde der være det mindste Forhold i det, maatte det dog være saaledes, at en Mand, der kom ind fra Provinsen og kunde godtgøre, at han var Radiolytter — det er jo ikke vanskeligt, det kunde han godtgøre med sit Licenskort —, havde samme Adgang som en Borger herinde til at faa en Billet til 50 Øre, men det er ikke herpaa, Lovforslaget tager Sigte. Vi maa tage Afstand fra denne Lytterafgift, og vi finder endvidere det opnaaede Tilskud fra København ganske util-

strækkeligt, idet vi, som sagt, mener, at det kun tilsyneladende er et Tilskud. Det er København, der har den lette Adgang til Det kongelige Teater, modsat Provinsen, og skal saavel Opera som Ballet opretholdes paa Nationalscenen, maa Storkøbenhavn lægge et anderledes tungtvejende økonomisk Lod i Vægtskaalen, end dette Lovforslag byder paa. Slikt finder ogsaa Sted i udenlandske Byer, ikke mindst for Operans Vedkommende, idet Statsscenerne i Udlandet faar det største Tilskud fra den By, hvori Teatret ligger.

Jeg ser endvidere — det vil jeg gerne understrege — i de Skrivelser, der er tilgaaet Folketingsudvalget fra de paagældende Kommuner, København, Frederiksberg og Gentofte, og som er optrykt som Bilag til den af Folketingsudvalget afgivne Betænkning, at de tre Kommuner tager alt muligt Forbehold med Hensyn til, at de skulde have nogen som helst Forpligtelse. De siger, at de tager det Forbehold, at denne Bevilling ikke indeholder nogen principiel Anerkendelse af Kommunernes Pligt til at deltage i Udgifter til Teaterdrift.

Medens Kommissionen af 1933 hævdede Urimeligheden i, at Det kongelige Teater betalte Forlystelsesskat og Statsradiofonien ikke, gaar man efter det foreliggende Lovforslag den Vej, at man paalægger Statsradiofonien Forlystelsesskat, men betaler Det kongelige Teater dets Forlystelsesskat tilbage; det er faktisk det, der sker. Radioraadet er da ogsaa med Undtagelse af eet Medlem gaet imod de 325 000 Kr., og det forekommer mig, at Ministeren for offentlige Arbejder i den Udtalelse, der findes optrykt i Folketingsudvalgets Betænkning, er meget henholdende og forsigtig med Hensyn til at erkende Afgiftens Betimelighed; det er den Minister, under hvem Statsradiofonien sorterer.

Jeg skal da kortelig resumere vor Stilling til det forelagte Lovforslag saaledes: Vi kan være med til et Tilskud fra Statens Side, der noget nær svarer til den Forlystelsesskat, Teatret indbringer, som et fast, bestemt Tilskud. Tilsynsraadets Sammensætning, som den er foreslaaet her, kan vi ikke billige, og Tilskuddet fra Hovedstadskommunerne maa vi kræve sat meget betydeligt op. Den saakaldte Kulturfonds Midler maa vi ønske begrænset til kun at omfatte Restbeløbet fra Institutionen „Dobbeltsenen“, 10 pCt.s Afgiften fra „Koda“ og eventuelle Tilskud fra anden Side. Derimod kan vi ikke billige, at Lytterafgiften paa 325 000 Kr. indgaar i denne Fond, og vi mener, at Fondens Opgave maa være at